

padě uskutečnění prodeje a odevzdav bez jiného prohlášení takovou listinu žalovanému, učinil tak pouze v důsledku povinnosti uložené mu v § 4, odst. 7, zákona čis. 203/1925 Sb. z. a n., a nemohl proto z okolnosti, že žalovaný listinu přijal, ani ve smyslu § 863 obč. zák. usuzovati, že tento mlčky převzal závazky v ní uvedené. Žalobce netvrdil, že žalovanému oznámil, že mu bude účtovati provisi podle sazeb. V takovém případě byly by se tyto staly součástí dohodčí smlouvy, ovšem za předpokladu, že byly žalovanému oznámeny způsobem v zákoně předepsaným. (Srov. rozhodnutí čis. 8883 sb. n. s.)

Nebylo tu proto závazku žalovaného zaplatiti žalobci při odvolání příkazu $\frac{1}{4}\%$ provise z udané prodejní ceny, a neposoudil odvolací soud věc po stránce právní nesprávně, když žalobní nárok zamítl, dospěv k úsudku, že patrný úmysl stran byl ujednati jen 2% provisi.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 1. března 1934 č. j. R v I 900/32/1. Dr. Jar. Koutník.

Zpětvzetím žaloby jest zmatečnost řízení odčiněna a procesní úkony stran se staly bezúčinnými.

O žalobě o zaplacení tržové ceny za uhlí nařídil procesní soud první rok, k němuž se za žalovanou stranu dostavil správce konkursní podstaty. Žalovaný do jednání vstoupil a namítal nepřipustnost pořadu práva, což protokolem bylo zjištěno. V dalším jednání před soudem I. stolice nabízela žalující strana důkazy o tom, že nejde o žalobu, spadající pod zákaz § 7, odst. 1 konk. ř. a ve lhůtě k pojmenování svědků o této okolnosti soudem dané vzala žalobu podáním zpět s tím, že tak činí, protože nemá procesního odpůrce.

Správce konkursní podstaty se zpětvzetím, nikoliv ale s důvodem tohoto zpětvzetí souhlasil a soud I. stolice zpětvzetí vzal na vědomí, přisoudiv správci konkursní podstaty útraty sporu.

V důvodech svého usnesení soud I. stolice uvedl:

»Žalobce zaplatí žalované straně útraty sporu určené, poněvadž žalobce vzal žalobu zpět a jest zcela nerozhodno, z jakého důvodu tak učinil. Tvrdí-li žalobce, že tak učinil z toho důvodu, že nemá protistrany, pak bylo na něm, aby navrhl prohlášení řízení za zmatečné a vzájemné zdvižení nákladů, vzal-li však žalobu zpět, pak jest povinen podle § 237 c. ř. s. k náhradě útrat sporu žalovanému, při čemž na motivu žalobcovu, jenž ho ku zpětvzetí žaloby přiměl, vůbec nezáleží.«

Žalobce proti tomuto usnesení podal stížnost a soud rekursní rozhodl takto:

»Ke stížnostem prohlašuje se celé řízení, počínajíc prvním rokem, zmatečným a žaloba se odmítá. Útraty se navzájem zdvihají.

O d ů v o d n ě n í. Soud rekursní zjistil z konkursních spisů, že na jmění žalované vyhlášen byl před podáním žaloby konkurs, který jest dosud v běhu. Jest tudíž celé řízení, počínajíc prvním rokem, zmatečným (§ 447 č. 6 c. ř. s.), pročež rekursní soud, zjistiv tuto okolnost u příležitosti útratového rekursu žalující strany, usnesl se, jak ve výroku shora uvedeno.

Útraty byly navzájem zdviženy, ježto je obě strany spolu-zavinily. Žalobce podáním nepřipustné žaloby, ač vyhlášení konkursu bylo veřejně oznámeno, a správce konkursní podstaty tím, že se pustil do sporu a neuplatňoval zmatek řízení a odmítnutí žaloby. (§ 51 c. ř. s.)«

K dovolacímu rekursu správce konkursní podstaty obnovil nejvyšší soud usnesení prvního soudu a uvedl v rozhodovacích důvodech:

»Není třeba zabývati se otázkou, o který druh žalob v § 7 konk. ř. č. 64/31 Sb. z. a n. uvedených jde, ana žaloba byla vzata podle § 237, odstavec první c. ř. s. zpět a podle odstavce 3 § 237 c. ř. s. se má o takové žalobě za to, jako by nebyla vznesena. N e n í - l i t u t e d y ž a l o b y, n e m ů ž e s o u d z f o r m á l n í c h d ů v o d ů ž a l o b u o d m í t n o u t i, právě tak, jako nemůže věcně o žalobě rozhodnouti poněvadž schází předmět, o němž ať z formálních, ať z věcných důvodů by bylo rozhodovati. K nedostatku žaloby, plynoucím ať z formálních, ať z hmotně-právních předpisů nelze proto přihlížeti a musí proto zůstat nepovšimnuta i nepřipustnost pořadu práva pro zažalovaný nárok, a na zmatečnost řízení (§ 477 č. 6 c. ř. s.) byla zpětvzetím žaloby odčiněna a procesní úkony stran se staly bezúčinné, a není proto důvodu, by byla vyřčena zmatečnost řízení podle § 478, odstavec 1 c. ř. s.

Vzal-li soud zpětvzetí žaloby na vědomí a uvědomil-li o tom obě strany, zbývalo jen rozhodnutí podle § 237, odstavec 3 c. ř. s. o útratách. Poněvadž napadené usnesení bylo tímto rozhodnutím změněno, jest nejvyššímu soudu možno řešiti otázku útrat. Prvý soud uložil právem žalující straně, by nahradila správci konkursní podstaty útraty, jenž vstoupiv do sporu, stal se jako takový na místě procesně nezpůsobilé úpadkyně stranou žalovanou, ať již jde o žalobu podle odstavce 1 nebo 2, § 7 konk. ř., a o žalobu § 7, odstavec 3 konk. ř. zřejmě nejde. Byl-li žalovanou stranou, má nárok na náhradu útrat podle § 237, odstavec 3 c. ř. s. a nelze mu vytýkati, že nepotřeboval vstupovati do sporu a že vstupem do sporu způsobil zbytečné útraty (§ 41 c. ř. s.), ježto byl k tomu podle § 79, odstavec 1 konk. ř. oprávněn.

Jinak se poukazuje na případné odůvodnění prvního soudu.«

R o z h o d n u t í n e j v y š š í h o s o u d u z e d n e 2. l i s t o p a d u 1934 č. j. R I 1139/34.

Dr. Artur Fanta.